

πολύ κατώτερον εκείνου το όποιον περιείχε το ληστευθέν χαρτοφυλάκιον.

Τότε ο ταγματάρχης Βέρντερ έπήρε κατά μέρος τον κ. Κέρστορφ και τώ ειπε :

— Μή λησμονήτε ότι από της ημέρας του έγκληματος, ο Κρόφφ δεν έζηληθεν από το καπηλειον ειμή υπό συνοδείαν, διότι οι χωροφύλακες έφθασαν το ίδιον εκείνο πρωί.

— Το γνωρίζω, απεκρίθη ο κύριος Κέρστορφ, αλλά πρό της αφίσεως των χωροφυλάκων και μετά την αναχώρησιν του κ. Νικολέφ, ο κάπηλος έμεινε μόνος όλίγας ώρας.

— Έπί τέλους, κύριε Κέρστορφ, βλέπετε ότι δεν άνεκαλύψαμεν τίποτε ύποπτον.

— Τίποτε, τίποτε, μέχρις ώρας. Άλλ' ή έρευνα δεν έτελειώσεν ακόμη. Έχετε τα κλειδιά των δωματίων, κύριε ταγματάρχα ;

— Μάλιστα, κύριε ανακριτά. Πραγματικώς, αι κλειδες είχαν κατατεθή εις την Άστυνομίαν και ο ταγματάρχης Βέρντερ τας άνέσυρεν εκ του θυλακίου του.

Το δωμάτιον όπου είχε διαπραχθή ή δολοφονία, ήνοιχθη πρώτον.

Το δωμάτιον τούτο εύρίσκειτο όπως το είχαν αφήσει μετά την πρώτην επίσκεψιν. Έβεβαιώθησαν περί τούτου μόλις έσπρώχθησαν προς τὰ έξω τὰ παραθυρόφυλλα και είσήλαθε φώς. Το κρεβάτι ήτο ξεστρωμένον, το μαξιλάρι κηλιδωμένον από αίμα, το πάτωμα κοκκινισμένον από στεγνόν έλος, το όποιον εξέτεινέτο μέχρι της θύρας. Ουδέν νέον τεκμήριον ήδυνήθησαν να ανακαλύψουν. Ο δολοφόνος, οιοσδήποτε και άν ήτο, δεν είχαν αφήσει εκεί ίχνη της διαβάσεώς του.

Άφου έκλείσθησαν και πάλιν τὰ παραθυρόφυλλα, ο κ. Κέρστορφ, ο ταγματάρχης, ο ένωμοτάρχης, ο Κρόφφ και οι χωροφύλακες επανήλθον εις την μεγάλην αίθουσαν.

— Άς επισκεφθώμεν και το άλλο δωμάτιον, ειπεν ο δικαστής.

Είς την αρχήν εξήτασαν την θύραν. Δεν έφερε κανέν εξωτερικόν ίχνος. Άλλως τε οι φρουροί του καπηλείου ήδύναντο να βεβαιώσουν ότι κανείς δεν είχε δοκιμάση να την ανοίξη κατά το διάστημα των δέκα αυτών ήμερονυκτίων.

Το δωμάτιον ήτο βυθισμένον εις βαθύ σκότος.

Ο ένωμοτάρχης Έκ διηυθύνθη προς το παράθυρον, επράβηξε τον σύρτην του έξωτερικού παραθυροφύλλου, το ήνοιξε, και έγένετο φώς.

Ουδέμία μεταβολή από της τελευταίας έρεύνης. Είς το βάθος, το κρεβάτι όπου είχε κατακλιθή ο Δημήτριος Νικολέφ. Πλησίον του, ή χονδροειδής

τράπεζα, επί της οποίας το σιδηρούν κρηοπήγιον με το μισοκαυμένον του αλειμματοκλήριον. Δεξιά έρμαρίον, του όποιου τὰ φύλλα ήσαν κλειστά. Είς το βάθος ή έστία, άποτελουμένη από δύο λιθίνας πλάκας και από ένα σωλήνα χωνοειδή προς τὰ κάτω, ο όποιος άνέβαινε προς την όροφην στενεύων όλονέν.

Εξήτάσθη και πάλιν το κρεβάτι, άλλ' όπως και την πρώτην φοράν, τίποτε ύποπτον δεν παρατηρήθη. Είς το έρμαρίον ούτε ενδύματα ούτε τίποτε εντελώς κενόν.

Ο συνδουλίστηρ, άποθεθειμένος εις μίαν γωνίαν της έστίας, εξήτάσθη επιμελέστατα ως ήτο συνεστραμμένος εις το άκρον, ήδύνατο βεβαίως να χρησιμοποιήη ως μοχλός προς παραβάσιν των φύλλων του άλλου παραθύρου. Άλλά και κάθε άλλο έργαλείον, άπλη ράβδος π. χ. θα ήρκει δια να παραβιασθή το παράθυρον εκείνο, του όποιου τὰ φύλλα ήσαν εις άθλια κατάστασιν. Έπανεύθρον επίσης και τὰ ίχνη τὰ παρατηρηθέντα από την άλλην φοράν εις το κούφωμα του παραθύρου. Έσήμαιναν άρά γε ότι κάποιος είχε διασκελίση το παράθυρον ; Δεν ήτο βέβαιον αυτό...

Ο ανακριτής επανήλθεν εις την έστίαν. — Ο ταξειδιώτης είχε ανάψη φωτιά ; ήρώτησε τον Κρόφφ. — Βεβαίως όχι, απεκρίθη ο κάπηλος. — Τη στάκτη την εξήτασαν την άλλην φορά ; — Δεν το πιστεύω, απεκρίθη ο ταγματάρχης Βέρντερ. — Κάμετέ το λοιπόν.

Ο ένωμοτάρχης έσκυψε, και εις μίαν άκραν της έστίας, άριστερά, διέκρινεν ένα χαρτί μισοκαυμένον, έν τετράγωνον του όποιου δεν έμενε πλέον άνεπαφος παρά μία μόνον γωνία, και το όποϊον συνεχέτο με την στάκτην...

Το έλαθεν εις τας χείρας του, και φαντασθήτε πλέον την έκπληξιν των παρευρισκομένων όταν ανεγνώρισαν το παρειρισκομένον όταν ανεγνώρισαν το τεμάχιον εκείνο του χαρτου ως λείψανον χαρτονομίσματος ! Ναι, χωρίς αμφιβολίαν, ήτο χαρτονομίσμα των εκατόν ρουβλίων, τον αριθμόν του όποιου είχε καταράγη το πύρ, — και ποϊόν άλλο πύρ ειμή ή φλόξ του αλειμματοκρητου το όποιον εύρίσκειτο επί της τράπεζης, άφου ή έστία δεν είχε αναφθή ;

Έκτός τούτου, το χαρτί εκείνο ήτο κ' αίματομένον. Ουδέμία αμφιβολία ότι αι χείρες του δολοφόνου είχαν κηλιδώση το χαρτονομίσμα, και ότι αυτός το είχε καύση επειδή ήτο αίματομένον. Και πόθεν ήδύνατο να προέρχεται το χαρτονομίσμα αυτό ειμή εκ του χαρτοφυλακίου του δυστυχούς Πός ;... Ναι, εκ της άτελους εκείνης καύσεως, απέμεινε μαρτύ-

ριον άψευδές ! Έπετρέπετο πλέον ο έλάχιτος διαταγμός ; Πώς να παραδεχθή κανείς πλέον ότι το έγκλημα διεπράχθη υπό άλλου κακούργου ; Προφανώς, προφανέστατα, ο δολοφόνος του Πός ήτο ο ταξειδιώτης εκείνος, ο όποιος είχε καταλύση εις εκείνο το δωμάτιον, είχε επανέλθη εις αυτό δια του παραθύρου μετά το έγκλημα, και είχαν εξέλθη εκειθεν την τετάρτην πρωϊνήν.

Ο ταγματάρχης και ο ένωμοτάρχης εκυττάζοντο ως ανθρωποι των όποιων ή πεποιθήσις ήτο σχηματισμένη πρό πολυλού. Άλλ' επειδή ο κ. Κέρστορφ έσιώπα, έσιώπων και αυτοί.

Ο Κρόφφ όμως δεν ήδυνήθη να συγκρατηθή.

— Τι σās έλεγα, κύριε δικαστά ; άνέκραξεν αμφιβάλλετε τώρα περί της άθωότητός μου ;

Ο κ. Κέρστορφ έφύλαξε το τεμάχιον του χαρτονομίσματος ως πειστήριον, και ήρκέσθη να κοκκίρη :

— Η έρευνα έτελειώσσε, κύριοι. Άς εξέλθωμεν και άς αναχωρήσωμεν άμέσως.

Μετά έν τέταρτον της ώρας ή άμαξα εκυλίετο επί της οδού της Ρίγας, ενώ οι άστυνομικοί χωροφύλακες έμεναν ως φρουροί εις το καπηλειον του Σπασμένου Σταυρού.

Την επαύριον, από της πρώτης ώρας, ο κ. Φράγκ. Γιογάρουζεν επληροφορήθη περί του αποτελέσματος της νέας ανακρίσεως. Έπειδή ο αριθμός του κανέντος χαρτονομίσματος έλεγε, δεν ήμπορουσαν να γνωρίζουν θετικώς άν ήτο εξ εκείνων, των όποιων είχαν κρατήση εις το Κατάστημα τους αριθμούς. Άλλά και άνευ τούτου, ήμπορούσαν να είνε βέβαιοι, ότι το χαρτονομίσμα άνήκεν εις την δέσην την κλαπεϊταν από το χαρτοφυλάκιον του δολοφονηθέντος.

Η είδησις αυτή διεδόθη ταχέως. Κατ' αρχάς οι φίλοι του Δημητρίου Νικολέφ έθορυβήθησαν. Η ύπόθεσις έμειλλε να εισέλθη εις νέαν φάσιν ή μάλλον να επανέλθη εις την πρώτην. Όποιαι φοβεράι δοκιμασίαι ήπείλουν και πάλιν την άτυχη οικογένειαν, την όποιαν προς στιγμήν είπίστευαν λυτρωθείσαν !

Άλλ' οι οπαδοί του Γιογάρουζεν φυσικά έθριαύευναν. Κατ' αυτούς, ή σύλληψις του Δημητρίου Νικολέφ ήτο ζητημα χρόνου, όλίγων ίσως ώρων, και ο αντίπαλος δεν θα ήδύνατο πλέον να διαφύγη την τιμωρίαν, της οποίας ήτο άξιός δια το φοβερόν του έγκλημα.

Ο Βλαδίμηρος Γιαννώφ επληροφορήθη τα διατρέγοντα υπό του Ιατρού Χαμίν, άπεράσιαν δε και οι δύο να μη είπουν τίποτε εις τον Νικολέφ. Ο Βλαδίμηρος επεθύμει επίσης ναπαλλάξη και την μνηστήν του από την λύπην των νέων φημών. Άλλά τούτο ήτο άδύνα-

τον, και την ίδίαν ημέραν την είδεν έξαλλον και αγωνιώσαν.

— Ο πατέρας μου είνε άθώος ! ο πατέρας μου είνε άθώος ! επανελάμβανεν ή δυστυχής νεάνις, χωρίς να ήμπορη να είπη τίποτε άλλο.

— Ναι, αγαπητή μου Πλα, είνε άθώος, και θάνακαλώσωμεν τον ένοχον και θάποστομώσωμεν όλους εκείνους που τον κατηγορούν !... Μά την άλήθειαν, αρχίζω να σκέπτομαι, ότι εις όλ' αυτά κρύπτεται κάποια άτιμος σκευωρία, σκοπούσα να καταστρέψη τον καλλίτερον και τιμιώτερον των ανθρώπων !

Πραγματικώς, ο Βλαδίμηρος ήρχισε να σκέπτεται ούτω. Έγνώριζε καλά έως του είμπορεί να φθάση ή πολιτική εκδίκησις. Άλλά τί δεδομένον υπήρχεν ότι επρόκειτο περί σκευωρίας, και πως να κατηγορήση κανείς ως ραδιούργους τους πολιτικούς έχθρους του καθηγητού ;

Ό,τι προεδέλεπετο ότι θα συμβη, τούτο και συνέβη.

Το απόγευμα, ο Δημήτριος Νικολέφ προσελθήθη να εμφανισθή εις το γραφειον του ανακριτού. Κατήλθεν άμέσως εις την αίθουσαν, όπου ο Βλαδίμηρος και ή Πλα ήγαγκάσθησαν να τώ άποκαλύψουν τὰ διατρέγοντα.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ

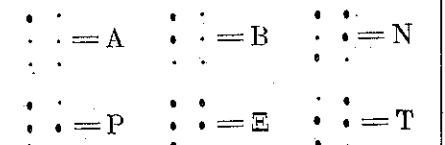
Αγαπητοί μου, ΩΣ μανθάνουν να αναγινώσκουν και να γράφουν τὰ τυφλά παιδιά ; Αυτό σās ύποσχέθηνα να σās είπω σήμερα. Και είνε πραγματικώς πολύ περίεργον και άρκετά διαφορετικόν άφ' ό,τι είμπορεί κανείς να φαντασθή. Διότι τί φαντάζεσθε ; ότι τὰ τυφλά παιδιά αναγινώσκουν δια της άφης, και ότι φυσικά έχουν βιβλία με άνάγλυφα γράμματα. Ναι, βέβαια ! διαφορετικά δεν ήμπορούσε να γίνη. Άλλά φαντασθήτε πόσον δύσκολον θα ήτο να παρακολουθούν με τὰ δάκτυλα το πολύπλοκον σχήμα των ιδιων μας γραμμάτων, και πόσον δυσκολώτερον ακόμη να γράφουν οι μικροί τυφλοί όπως γράφομεν ήμεις ! Δια τούτο έσκέφθησαν να καταρτίσουν δι' αυτούς ιδιαίτερον αλφάβητον, απλούστερον, ώστε να τοίς είνε εύκολον και εις την άνάγνωσιν, άλλα πρό πάντων εις την γραφήν.

Το αλφάβητον αυτό ομοιάζει περίπου με το τηλεγραφικόν. Κάθε γράμμα, κάθε αριθμός, κάθε σημείον στίξεως, άποτελείται από στιγμάς ή κοκκίδας. Η βásiς είνε πάντοτε εξ κοκκίδες δια-

τεταγμένοι ανα δύο εις μικρόν παραλληλόγραμμον ως εξής :

Αυτό το παραλληλόγραμμον είνε ο χώρος, ή θέσις κάθε γράμματος. Έχομεν δηλαδή δια κάθε γράμμα εξ θέσεις κοκκίδων, εκ των όποιων πότε χρησιμοποιούμεν μίαν, πότε δύο, πότε τρεις κτλ. αναλόγως του γράμματος που θέλομεν να σημειώσωμεν. Από το παράδειγμα θα ένοήσετε καλλίτερα.

Ίδου μερικά γράμματα του ελληνικού αλφαβήτου των τυφλών, το όποϊον κατηγορησε πρώτη, κατά το λεγόμενον Βρασιλειαν σύστημα, ή Δνις Ειρήνη Λασκαρίδου :

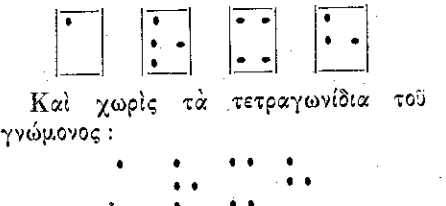
Τας παγείας στιγμάς πρέπει να βλέπετε. Αι άλλαι είνε εδω σημειωμένοι απλώς δια να κρατούν την θέσιν. Είς τὰ βιβλία των τυφλών δεν είνε σημειωμένοι αυταί μόνον αι παγείαι. Λοιπόν : μία στιγμή εις την πρώτην θέσιν, είνε το άλφα. Δύο στιγμαί, ή μία κάτωθεν της άλλης, εις την πρώτην κάθετον του παραλληλογράμμου, είνε το βήτα. Και ούτω καθεξής.

Ο μικρός τυφλός, ο γνωρίζων άναγνωσιν, ανοίγει το βιβλίον του το κατάστικτον από τοιαύτας στιγμάς, βάζει επάνω εις την σελίδα τὰ δακτυλάκια του, και ψηλαφητά, διακρίνει το σχήμα κάθε γράμματος, και συλλαβίζει, και διαβάσει, τόσοσ καθαρά και γρήγορα, όσον και ήμεις που διαβάζομεν με τὰ μάτια ! Άλλά πως γράφει ; Με πένναν ; με μολύβι ; Όχι βέβαια. Μ' ένα ξυλάκι μυτερόν εις χαρτί μαλακόν και χονδρόν, δια να στίξεται εύκολα. Το χαρτί αυτό τοποθετείται επί ιδιαιτέρου άβακίου, το όποϊον φέρει άνάγλυφον κανόνα, άποτελούμενον από αύλακας παραλλήλους. Έπάνω δε εις το χαρτί, τοποθετείται δεύτερος κανών ή γνώμων μετάλλινος, τρυπημένος εις σειράν μικρών τετραγωνιδίων ή παραλληλογράμμων, εις κάθε έν των όποιων πρέπει να γραφή ένα γράμμα. Ο μικρός τυφλός θέλει να γράψη π. χ. την λέξιν αρχή. Θα ψηλαφήση έως να εύρη το πρώτον παραλληλόγραμμον, δια το άλφα. Και εις την άριστερά επάνω γωνίαν, ψηλαφών πάντοτε, θα χώση το ξυλάκι του και θα κάμη ένα στίγμα. Δεν υπάρχει φόβος να το κάμη άλλου παρά εκεί όπου πρέπει. Τον οδηγεί άφ' ενός κάτωθεν κανών, του όποιου κάθε τετραγωνίδιον περικλείει τρεις μόνον παραλλήλους αύλακας, και άφ' έτέρου ο άνωθεν γνώμων ο μετάλλινος, ο όποιος σχηματίζει εις το χαρτί τὰ τετραγωνί-

δια. Δηλαδή ο γράφων έχει δια κάθε γράμμα μίαν τοιαύτην θέσιν ακριβώς ώρισμένην :

Είνε μία τρύπα του μεταλλίνου γνώμωνος, ή όποια χωρεί καθ' ύψος τρεις αύλακας του κάτωθεν κανόνος. Έπομένως έως εξ κοκκίδας είμπορεί εκεί-μέσα να χαραξη ο μικρός τυφλός. Δύο επάνω (μίαν δεξιά και μίαν άριστερά) δύο εις το μέσον, και δύο κάτω. Δια το άλφα θα χαραξη, ως είπαμεν, μίαν επάνω, άριστερά. Έπειτα δια το ρω, θα χαραξη μίαν επάνω άριστερά, δύο εις το μέσον (δεξιά και άριστερά) και μίαν κάτω άριστερά.

Δια το χί θα χαραξη δύο επάνω και δύο κάτω και τέλος, δια το ήτα, μίαν επάνω άριστερά και δύο εις το μέσον. Ούτω ή λέξις αρχή, θαποτελεσθή από τὰ εξής στίγματα :

Και χωρίς τὰ τετραγωνίδια του γνώμωνος :

Αυτό λέγει « αρχή » ! Θα μου πητε ότι λείπει το πνεύμα και ο τόνος. Άλλά και αυτά σημειώνονται με στιγμάς, διότι ο γνώμων έχει άποκόνα και άλλην σειράν τετραγωνιδίων επίτηδες δια τους τόνους.

Άμα γραφή ή πρώτη σειρά, ο γνώμων μετατίθεται επί του άβακος δια μηχανισμού πάρα κάτω, έπειτα πάρα κάτω, και ούτω καθεξής, έως να γεμισή όλη ή σελίς. Έννοείται όμως ότι ή σελίς αυτή δεν διαβάζεται από το μέρος που έγράφη, άλλ' από το αντίθετον, διότι το μυτερόν ξυλάκι κάμνει εις το χαρτί στίγματα, τὰ όποια είσέχουν από το ένα μέρος και εξέχουν από το όπισθεν. Φυσικά δε εκεί που εξέχουν είμπορεί και να ψηλαφηθών.

Κατ' αυτόν τον τρόπον γράφονται και τὰ βιβλία των τυφλών. Η δεσποινίς Λασκαρίδου είχε την ύπομονήν να συντάξη και να γράψη εις πολλά αντίτυπα το πρώτον ελληνικόν αλφαβητήριον δια τυφλά παιδιά. Είς την Ευρώπην όμως οι τυφλοδιδάσκαλοι δεν υποβάλλονται εις τόσον κόπον. Τάλφαβητήρια και τὰ βιβλία των τυφλών τυπώνονται εκεί κατ' ιδιαίτερον τρόπον, ο όποιος βεβαίως θα είσαχθή και εις την Ελλάδα όταν, χάρις εις το φυτώριον της Καλλιθέας, θα πολλαπλασιασθών τὰ Σχολεία των Τυφλών, και όλα τα δυστυχή Έλληνόπουλα, όσα δεν έχουν μάτια, θα περιθάλλωνται εις τὰ ευεργετικά αυτά ιδρύματα και θάναβλέπουν διανοητικώς με τας σοφάς και θαυμασίας αυτας μεθόδους !

Σās άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΛΩΣΣΑΣ ΛΗΘΟΣ

«Μά πάλι τ' είνε τώρ' αυτά; Καλέ θά πάθετε πλευριτή! Είπα μὴν πάτε στὰ νερά Μὴ βγαίνετε ἀπ' τὸ σπίτι.

«Τρέμω κανένα μὴν πνιγὴ... Μά τί παράξενη συγῆθεια! Γιά βγάτε γρήγορ' ἀπὸ ἐκεῖ, Θεοτόρελλά μου ὀρνίθια!»

«Ήταν αὐτὰ ἡμερῶν ἐννιά, Μά δέκα ἦταν τὸ μεγάλο. Καί λέει αὐτό: «Εἴμαστε παλιά! Ὀρνίθια; κάθε ἄλλο!»

(Κατὰ τὸ ἀγγλικόν) ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ (Συνέχεια)

ΣΚΗΝΗ Β'

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, τρομαγμένη: — Τί δυνάτὰ πού ρουθουνίζετε, γιαγιάκα! Ο ΛΥΚΟΣ: — Γιά νὰ σέ μυρζώω καλλιτέρα, παιδί μου. (Απλώνει τὰ χέρια του). ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — «Αχ, γιαγιάκα! τί λι-

«Γιά νὰ σέ φάγω καλλιτέρα!» (Σελ. 252, στ. β')

γνά χέρια πού ἔχετε! Μά πολύ λιγνά. Ο ΛΥΚΟΣ: — Μοῦ λίγνεψαν ἀπὸ τοὺς ρευματισμούς. Μ' αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ σέ χαϊδεύω.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, ἀνήσυχη, δμισθοχωροῦ καὶ βλέπει τὰ πόδια. — «Α, ποτέ μου δὲν εἶδα τὰ πόδια σας, γιαγιάκα. Τί μακρὰ πού εἶνε!

Ο ΛΥΚΟΣ: — Γιά νὰ τρέχω καλλιτέρα, παιδί μου.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — Μά δὲν σὰς εἶδα ποτέ μου νὰ τρέχετε... Καί τὰ μάτια σας, ὦ, τί γιαιλιότερὰ πού εἶνε!

Ο ΛΥΚΟΣ: — Ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι πού σέ βλέπω, μικρὸ μου. Ἔλα νὰ μὲ φιλήσης.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, πλησιάζει καὶ ἔπειτα δμισθοχωροῦ: — «Α!! ἔχετε γένεια, γιαγιάκα!»

Ο ΛΥΚΟΣ: — «Ἐ παιδί μου, σὰ γερὰση ὁ ἄνθρωπος... ἀσχημίζει. Μά πολλές παραξενιές μοῦ ἔχεις σήμερα!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — Γιατί δὲ σὰς εἶχα ἰδῆ

ποτέ ἔτσι στὸ κρεβάτι. Μοῦ φαίνεσθε πὺ μεγάλη παρὰ μὲ τὰ ρούχὰ σας. (Πλησιάζουσα:) Μπα! καί τ' αὐτιά σας! τί μεγάλα πού εἶνε! καί τί μυτερά!...

Ο ΛΥΚΟΣ: — Εἶνε πού τὰ τεντόνω πάντα, γιά νὰκούω τί λένε. Κουφή, παιδί μου, βλέπεις! Δὲν πρέπει νὰ σοῦ κἀνῆ ἐντόπωσι. (Κατ' ἰδίαν.) Μά μεγάλη ἡ ὑπομονή μου μ' αὐτὴ τὴν κατεργαρούλα. Γιά νὰ τὴς δείξω τώρα!... (χασμάται).

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, δμισθοχωροῦσα: — Πῶ, πῶ, στομάταρά! πῶ, πῶ, δοντάρες! Μάνα μου!... (ἔντρομος:) Γιαγιά, σὰς φοβᾶμαι!! Ο ΛΥΚΟΣ ἐφορμῶν κατὰ τῆς Μαριγούλας: — Γιά νὰ σέ φάγω καλλιτέρα, μικρή μου παρήκοη!... (Ἡ Μαριγούλα τρέπεται εἰς φυγήν κραυγάζουσα).

ΣΚΗΝΗ Γ'

(Εἰσερχονται ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς Μαριγούλας. Ὁ πατέρας εἶνε ὀπλισμένος μὲ ἓνα ρόπαλο καὶ ὀρμᾶ εἰς καταδιώξιν τοῦ λύκου, ὁ ὁποῖος τρέχει ἀνὰ τὸ δωμάτιον.

Η ΜΗΤΕΡΑ, ἐναγκαλιζομένη τὴν Μαριγούλα: — «Αχ, Θεέ μου! Θεέ μου! παιδάκι μου!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, κιντών τὸν λύκον ὁ ὁποῖος οὐλοῦν: — Εἶνε λύκος! Παληόλυκε! Μὲς τὴν ὥρα φθάσαμε!... (Μὲ τὸ τελευταῖον κτύπημα, πίπτει φρονεμένος ὁ λύκος, μὲ τὴν ράχιν πρὸς τὸ ἀκροατήριον).

Η ΜΗΤΕΡΑ, πρὸς τὴν Μαριγούλα: — «Αχ, γιαγιάκα! τί λι-

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ «ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑΣ»

— Μά χρυσὸ μου παιδί! Πῶς συνέθη αὐτὸ τὸ πράγμα;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ κλαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της: — Ἐνόμισα πῶς εἶνε ἡ γιαγιά μου!... Μοῦ φάνηκε πολὺ παραξενή... ἀλλὰ νά, ἦταν ὁ σκύλος πού ἀπάντησα.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, πλησιάζει: — Ποῖος σκύλος;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — Ἐνας σκύλος πού ἔκανε διακοπὲς ἐστὸ δάσος, καὶ ἐστάθηκα 'κεῖ καὶ τοῦ μίλησα.

Η ΜΗΤΕΡΑ: — «ὦ Θεέ μου! Θεέ μου! πού εἶνε ἡ μητέρα;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: — «Ἐ, γυναῖκα! Μοῦ φαίνεται πῶς γι' αὐτὴ φθάσαμε ἀργά. Ὁ λύκος θά τὴν ἔφαγε!

Η ΜΗΤΕΡΑ, πίπτει κλαίουσα εἰς ἓνα κἀδιωμα: — «Αχ τὴ δυστυχισμένη, τὴ γρηά μου τὴ μητέρα!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, κλαίουσα: — «Αχ! ἐγὼ φταίω! Πῆρα τὸ λύκο γιά σκύλο, καὶ τοῦ εἶπα πῶς ἐδῶ κἀθεται ἡ γιαγιά μοναχὴ της!... «Αχ, γιαγιάκα μου!...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, παίρνει κοντὰ του τὴν Μαριγούλα: — Ἀρκετὰ φοβήθηκες, πιστεύω, καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σέ μαλώσω κ' ἐγώ. Αὐτὸ, Μαριγούλα, ἀς σοῦ γίνῃ μάθημα. Ἐξ αἰτίας σου φαγώθηκε ἀπὸ τὸ λύκο ἡ γιαγιά σου. Νὰ τὸ θυμᾶσαι 'ς ὅλη σου τὴ ζωὴ τὸ θλιβερὸ αὐτὸ περιστατικὸ, καὶ νὰ μὴν ξεχνᾶς ὅτι ἓνα κορίτσι φλύαρο καὶ παρήκοο, μπορεῖ νὰ προξενήσῃ τίς μεγαλῆτερες συμφορὲς ἐστὸς γονεῖς του. Ἀφίνω τώρα ὅτι κ' αὐτὸ τὸ ἴδιο, καμμιά φορὰ, τιμωρεῖται σκληρότατα!...

ΑΥΛΑΙΑ ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΣ

(Κατὰ γαλλικὸν τῆς Marthe de Bonnencontre).

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ!

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ὁ δούξ ἐστράφη πρὸς τὴν θυγατέρα του:

— Βλέπεις τίποτε τὸ ἀνάρμοστον; τὴν ἠρώτησε. Εἰμπορῶ νὰ στείλω τὸν φύλακά σου;

— Μοῦ εἶνε ἐντελὸς ἀδιάφορον, ἀπῆντησεν ἡ Μεγάλῃ Δεσποινίς, ἡ ὁποία ἐξηκολούθει νὰ εἶνε χολιασμένη. Ἄν θέλετε μάλιστα νὰ στείλετε καὶ τὴν Κυρίαν Σάν-Ζώρζ...

Ἡ παιδαγωγὸς δὲν ἀπῆντησεν εἰς αὐτὴν τὴν αὐθάδειαν. Ὅσον διὰ τὴν Λούλλη, αὐτὸς, πρὶν προφθάσῃ ὁ δούξ νὰ τῷ δώσῃ τὰς ἀναγκαῖας ὀδηγίας, ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐπῆρεν ἓνα καπέλλο καὶ ἓνα μανδύαν, καὶ κατελήθον ἐσπευσμένως τὴν κλίμακα, εὐρέθη πρὸ τοῦ θυρωρείου. Ὁ Ἐλβετὸς ἠρνήθη κατ' ἀρχὰς νὰ τὸν ἀφίση νὰ περάσῃ.

— Διαταγὴ τοῦ Κυρίου! εἶπε τὸ παιδίον ὑπερηφάνως πηγαίνω νὰ τοῦ κρατήσω θέσιν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἐλους, ὅπου θὰ ἰδοῦμε τὸν Σιδ τοῦ κ. Κορνηλίου.

Ὁ Ἐλβετὸς, εὐχαριστήθεις ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν — μολονότι δὲν ἐνόησεν οὔτε λέξιν, — ἤνοιξε τὴν βαρεῖαν θύραν καὶ ὁ Λούλλης εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον.

Ἐβάδισεν ὀλίγας στιγμὰς ἀκόπως, περιχαρὴς πού ἐξήρχετο τέλος ἀπὸ τὸ μελαγχολικόν του μέγαρον. Ἐπειτα, φθάσας εἰς τὴν Ὄδον τῶν Ὀστράκων, ἡ ὁποία τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διεσταυροῦτο μὲ τὴν Ὄδον τῶν Θυγατέρων τοῦ Γολγοθά, ἠρώτησεν ἀπὸ τοῦ πηγαίνον εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἐλους.

Ἐνας ἄνθρωπος τῷ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς μακρὸν δρόμον, μὲν εὐφροσύνην ὑπὸ ἀραιῶν φανῶν καὶ τῷ εἶπε:

— Νὰ ἐκεῖ, εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ δρόμου, εἶνε τὸ θέατρό σου! Καὶ ἀπερχόμενος ἐσυλλογίσθη:

— Περιέργο πρᾶγμα μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, νὰ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκρὴ γιά νὰ ἔλθουν νὰ ἰδοῦν μιά τραγωδίαν, μιά φαντασίαν ποιητοῦ!

Καὶ ὁ ἀγαθὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦτο φαρμακοπώλης τῆς ὁδοῦ τῶν Λουβαρδῶν, εἰσήλθεν εἰς τὸ σπῆτι του μὲ τὴν εὐχαρίστησιν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν θυσιάζει ἀνοήτως τὴν ἡσυχίαν του καὶ

τὸν καιρὸν του, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰκούσῃ «τὶς σάγγες» ἐνὸς ποιητοῦ!...

Ἐν τούτοις ὁ Λούλλης ἔφθασε μετ' ὀλίγον ἐνώπιον οἰκοδομήματος, τὸ ὁποῖον ἐρωτίζετο ἐξωτερικῶς διὰ διπλῆς σειρᾶς λυγχαρίων, ἀκολουθούσης τὸ πλάτος τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων καθ' ἑλὴν τὴν ἔκτασιν τῆς προσόψεως. Ἡ φωταγωγῆσις αὐτῆ τοῦ ἤρесе πολὺ.

Δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τῆς κυρίας θύρας ὑπῆρχον τοιχοκολλημέναι εἰδοποιήσεις χειρόγραφοι, ἀναγγέλλουσαι ὅτι: «Μὲ τὴν ἄδειαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ Ἐλους δίδουν ἀπόψε παράσιον τοῦ «Σιδ», τραγωδίας τοῦ κ. Πέτρου Κορνηλίου, μετὰ πάσης σκηνηκῆς μεγαλοπρεπείας καὶ μουσικῶν διαλεμμάτων, κατὰ τὰ ὁποῖα θὰ παίζῃ ὀρχήστρα ἐκ βαρβίτων, ἀρπῶν καὶ βιολίων».

Ἐκεῖ ἔξω ἐπερίμενε πλῆθος πολυθρόνον παιδιῶν μὲ σκαμνία. Καὶ μάλιστα ἐφθανε κανὲν ὄχημα ἢ φορεῖον, ἔτρεχαν ὅλα μαζί, τὸ περιεκύκλωναν, ἐσπρώχοντο, ἐμάλωναν, ἐδέροντο καμμιάν φορὰν, ἕως ὅτου κατόρθωνεν ὁ τυχερότερος ἢ ὁ τολμηρότερος νὰ τοποθετήσῃ τὸ σκαμνίον του πρὸ τῆς ἀμάξης, οὕτως ὥστε οἱ καθήμενοι ἐντὸς νὰ δυνηθοῦν νὰ κατέλθουν, χωρὶς νὰ λασπώσουν τοὺς πόδας των.

Σαστισμένος ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν κίνησιν καὶ θαυμάζων ἀκόμη τὸ φωταγωγημένον κτίριον, ὁ Λούλλης ἐστέκετο πλησίον τῆς θύρας, μὴ τολμῶν ἀκόμη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων...

«ὦ, τί ὄραϊον πού θὰ ἦτο — ἐφαντάζετο — ἐκείνο πού θὰ ἔγινετο ἐκεῖ — μέσα, ὅπως ἀπὸ τοὺς λυγχοστολισμένους ἐκείνους τοίχους!...

Ἐδιάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὴν εἰδοποίησιν, ἐσυλλογίζετο τοὺς ὠ-

ραϊσμούς στίχους πού θὰ πῆγγελλαν ἠθοποιοὶ χρυσοφορεμένοι ὡς βασιλεῖς, ἐνῶ θὰ τοὺς συνοδεύων αἱ συγχορδαὶ τῶν βαρβίτων καὶ τῶν ἀρπῶν... Τὸ ἐνοστικόν του, ἡ κλίσις του, ἡ μυστηριώδης δύναμις ἡ ὁποία ἐνουπῆρχεν ἐντὸς του, ἐξηγείετο, ἀφυπνίζετο. Καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι ὑπὸ τὴν ὄθησιν τῆς ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ εἰσέλθῃ.

Ἄλλ' εἰς τὴν θύραν προσέκρουσεν ἐπάνω εἰς ἓνα ἄνθρωπον, εἶδος λαμέ, τὸ καπέλον τοῦ ὁποίου περιεβάλλετο ἀπὸ ταινίαν, φέρουσαν τὴν ἐπιγραφὴν: «Θέατρον τοῦ Ἐλους. Εἰσπράκτωρ». Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν προσεφώνησεν ἀρκετὰ βαναύσως:

Η ΚΥΡΙΑ ΔΕΧΕΤΑΙ

Α. — Ὡς εἶδος προλόγου διηγούνται, ὅτι κάποια Βασίλισσα τῆς Αἰθιοπίας, διὰ νὰ διασκεδάσῃ, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ σατυρίσῃ ὀλίγον τοὺς πολιτικούς της — ἦτο πολὺ ἐξυπνὴ! — ἀπεφάσισε νὰ ἰδρῶσῃ μίαν Γερουσίαν ἀποτελουμένην ἀπὸ πιθήκων.

Ἐγύμνασαν οἱ δαμασταὶ τῆς τὰ μιμητικὰ ζῶα πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, καὶ ἅμα ἔμαθαν εἰς τὴν ἐντέλειαν τοὺς ἀπαιτούμενους διὰ τὸν σοβαρὸν των ρόλον μορφασμοῦς, προσεκλήθη ὁ λαὸς νὰ θαυμάσῃ τοὺς παραδόξους αὐτοὺς Γερουσιαστάς, οἱ ὁποῖοι ἐφοροῦσαν τὰς τηβένους καὶ τὰ διάσημα τοῦ ὑψηλοῦ των ὑπουργήματος!

Εἰς τὴν ἀρχὴν, ἡ Γερουσία ἐκείνη τῶν πιθήκων ἦτο τόσοσιν σοβαρὰ, τόσοσιν ἐπίσημος, ὥστε ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ πατηθῇ καὶ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἀποτελεῖται τῶνόντι ἀπὸ τοὺς πλέον ἀξιοπρεπεῖς καὶ συνετοὺς γέροντας τοῦ Βασιλείου. Ἀλλὰ συνέθη κάτι ἀπρόοπτον.

Ἐνα παιδί, τὸ ὁποῖον εἰσήλθε μετὰ τοὺς πλήθους, ἐσκέφθη νὰ ρίψῃ εἰς τὴν σεβασμίαν ὀμῆγγυριν ὄλα τὰ φουντούκια, τὰ ὁποῖα εἶχε κρυμμένα εἰς τὸ εὐρύχωρον θυλάκιον τοῦ μανδύου του. Τότε ἐγινε τὸ ἀνάστα ὁ Θεός! Οἱ σεβάσμοι γέροντες ὄρμησαν ποῖος νὰ πρωταρπάξῃ φουντούκια, ἐμάλλωσαν, ἐτραβομαλλήθησαν, ἐξέσχισαν τὰς τηβένους των, ἐθγάλαν ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου τὰ διάσημα — παρ' ὀλίγον καὶ τὰ μάτια, — καὶ τότε μόνον ὁ λαὸς ἐνόησεν ὅτι οἱ νεοὶ του Γερουσιασταὶ ἦσαν ἀπλοῦστατα πιθήκοι.

Ἡ νέα ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σὰς διηγηθῶ, ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν παλαιὰν αὐτὴν ἱστορίαν τῆς Βασίλισσης τῆς Αἰθιοπίας. Ἀδιάφορον ἂν οἱ ἠρώες της δὲν θὰ εἶνε τετράχειρα — ἀλλὰ δίχειρα... κοριτσάκια!

(Ἐπειτα συνέχεια) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ο χάρις των λύσεων, επί του οποίου δέον να γράψωσι τὰς λύσεις των...

ΑΙ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Περαίων μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου...

294. Δεξιόγραφος.

Τὸ πρῶτον καρποφόρον, τὸ ἄλλο μετοχή. Καὶ τ' ὄλον γνωστὴ πόλις...

295. Στοιχειόγραφος.

Ὅπως ἔχω θὰ μ' εὐρίης εἰς τὸ ραφεῖον Κ' ἂν προσθέσης ἓνα γράμμα...

296. Αναγραμματισμός.

Εἶμαι ἥρωες ἑξακουσμένος ἂν ἀπειράκτων μάφισης...

- * * * = Πρῶτες δισύλλαβος. * * * = Ζῶον ἀγριώτατον. * * * = Ρῆμα σύνθετον κοινόν.

298. Ἐξάγωνος.

- * * * = Ὅργανον φωτισμοῦ. * * * = Ἀρτυμα ἀπαραίτητον. * * * = Νῆσος αυτόνομος.

299. Ἀπροσδόκητος.

Πότε ἓνα πράγμα, μὴ αὐτοκίνητον, κινεῖται χωρὶς νὰ τὸ κινῶμεν;

300. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν...

301. Φωνητολόγιον.

*πλν-φμν-κ-γ-σ-προπλλν Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νίκης

302. Γρίφος.

vo vo Π Π θ' οὐ vo τ' vo Π μ' Π vo vo Π Π

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἄθνατος Ἑλλάς, τί ἔχεις μαζί μας καὶ τόσον γρήγορα μᾶς ἐξέλασες;

ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ

Στὸ πατριωτικώτατον κ' εὐγενὲς ψευδώνυμόν σου, τὸ ἐν τῇ «Ἐνώσει»...

ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ

Στὸ πατριωτικώτατον κ' εὐγενὲς ψευδώνυμόν σου, τὸ ἐν τῇ «Ἐνώσει»...

ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ

Στὸ πατριωτικώτατον κ' εὐγενὲς ψευδώνυμόν σου, τὸ ἐν τῇ «Ἐνώσει»...

ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ

Στὸ πατριωτικώτατον κ' εὐγενὲς ψευδώνυμόν σου, τὸ ἐν τῇ «Ἐνώσει»...

ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ

Στὸ πατριωτικώτατον κ' εὐγενὲς ψευδώνυμόν σου, τὸ ἐν τῇ «Ἐνώσει»...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν. Ἡ διεύθυνσίς μου: Νικόλαον Κ. Κουμπάνην, Σούρηνη Φθιώτιδος. (H, 344)

Ἡ Ἰσχὺς ἐν τῇ Ἐνώσει

Ἡ «Πανελληνίος Αἰγυπτιακὴ Ἐνωσις» θερμῶς παρακαλεῖ πάντας τοὺς συνδρομητὰς...

Χιτῶτες Καίρινοι!

Πηγαίνουμε στὸ γιὰ Χλό, ρίχνουμε πετραδάκια καὶ κάμουμε...

Ἐξασθε, παμφίλιτα μέλη,

ἀπείρους εὐχαριστίας, ἐπ' εὐχαίς σας. Καὶ σεῖς, ἀγαπηταί...

Ἰδανικότης μας!

Ὁρα καλὴ στὴν πρῶμην Ἰσου, διασκεδάσε καὶ γέλω. Μὴ λησμονεῖς...

Εἰς τὴν ἐκ Πύργου διὰ Καλάμας ἀναχωρήσαντα...

Μαριμένῃ Γαζία. Ἐξοικιστὴς Ἰδανικότης. Ἐξοικιστὴς Ἰδανικότης.

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou, chez Mr P. Economidès...

Φίλιτα Τσίρσι!

Δι' ἐμοῦ τὸ μέγα Κράτος «Ἀνοικοκάρδων»...

Ε λληνικόπουλα!

Ἀσπίρτιν δλοι τὴν ΕΙΚΟΣΙΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΜΑΡΤΙΟΥ τὴν ἡμέραν ταύτην...

Α νεχώρησεν ὑπὸ ἀσπληρὸν ἰκόνγητο...

Ἡ Βασίλισσα τοῦ Κράτους τῶν Ἀνοικοκάρδων, Ἰδανικότης...

Α νταλλάσσω γραμματόσημα πανταχόθεν.

Διεύθυνσις ἀσφαλεστάτη. Χρήσιμος Σ. Σολομωνίδης...

Α πό τὸ ὠραῖον καὶ υπερήφανον Ἄστυ...

μαρμάρινα ἰκόνγητα, Σαμίαν Ἡγεμονόταυδα, σὰ ἀγαπητὰ μέλη...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Συγγαίρομεν θερμώτατα Δούμισαν τῶν Σαλωνῶν...

Ε κ μέρους τοῦ κόμματος,

οὐτίνος μέλος ἐπίλεκτον ἀποτελεῖς, Δούμισσα τῶν Σαλωνῶν...

Ο μογενὲς δεσποινίς,

κἀτοχος τῆς Ἑλληνικῆς, Γαλλικῆς, Ἀγγλικῆς καὶ Γερμανικῆς...

Α ναχωρῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας...

ἀποχαιρετῶ ἀγαπητὰ μέλη καὶ ἐπισημοὺς συνδουλῶν...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια παντός...

Ἐίδους καὶ παντός Κράτους. Διεύθυνσις: Thémistocles Zamboglou...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα...

Table with subscription rates: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΑΜΗΝΟΣ, ΤΡΙΜΗΝΟΣ.

Περίοδος Β' - Τόμος 15: Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἰουλίου 1908

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ

ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ!

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατενόει τὴν ἀναγκαῖον σύνδεσμον μεταξὺ μουσικῆς καὶ ποιήσεως.

Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν εἰκονογραφημένων δελταρίων...

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν...

Ο ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας ἀπερχόμενος εἰς ἐκλογικὴν περιόδειαν...

Μαεζυθῆτε κ' ὀρμισθῆτε στὴν κυανόλευκην Σημαία...

Ταξιδεύων χάριν ἀναφυγῆς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, Τουρκίαν, Βουλγαρίαν...

Κ ἤρως τοῦ Αἰκαίου. Χίλια γλυκὰ φίλα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Μ ἐ καλὸ νὰ μᾶς ἔλθῃς στὴν Ἀθήνα, Ἐθῆ τῆς Μάννας...

Κ αλὸ ταξίδι καὶ καλὴ ἀνάμωσι, ἀγαπημένε μου Τσίρσι.

καὶ ὁ θρῆνος τοῦ παιδιοῦ τοὺς συνεκίνησεν. Ἡ δεσποινὶς Μπωσατῶ ἐσηκώθη...

— Μὴν κλαῖς, μικρὸ μου, τῷ εἶπε τρυφερῶς ὁ κ. Μοντορὺ...

Ταῦτα λέγουσα ἡ ἡθοποιὸς ἐξεκούμωσε τὸν μανδύαν τοῦ Λούλλη...

«Τοὺς ὑπεδέχθη ἓνας χονδρὸς ἄνθρωπος...» (Σελ. 258, στ. β')

ἐπαρουσιάσθη μετὰ τὴν ἀστείαν στολὴν τοῦ φύλακος τοῦ παπαγάλου.

— Διάβολο! ἐφώναξεν ὁ Δὸν Γομέζ αὐτὸς εἶνε καλοντυμένος!

— Ὁ Λούλλη ἡσθάνθη δάκρυα ν' ἀναβαίνουν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του...

κὺς τῆς Αὐρηλίας, τὸ γνωρίζω καλὰ! Βλέπων ὅτι τὸν ἀνεκάλυψαν...

Διηγῆθη πῶς τὸν εἶχε στείλῃ ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας...

— Ὅστε ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης εὐρίσκειται εἰς τὸ θέατρον μου;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Λούλλη, ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ.

Ἡ ἔναρξις τῆς δευτέρας πράξεως ἀνεβλήθη ὄλοι οἱ ἡθοποιοὶ...

Ὁ Μοντορὺ ὤρμησεν εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἀπὸ τὴν σχισμάδα...

Ὁ δούξ ἐφαίνετο διασκεδάων ὑπερβολικὰ καὶ ἀπολαμβάνων...

— Διέταξε λοιπὸν τοὺς μουσικοὺς νὰ παίζωσι ἓνα κομμάτι...

— Ὁλοι ἐξεπλάγησαν. — Εἶνε τοῦ θεάτρου!

— Κυττάξτε ὅμως αὐτὸ τὸ οἰκόσημον εἰς τὸ στήθος του.

— Μπᾶ! εἶνε τὸ οἰκόσημον τοῦ δούλου τοῦ θεάτρου.